

~~ni~~ ja neid lootust järele, paruni küi
 jst pääste, eli küll häte imeliseam
 kui neid täna päev juhtub. Kõnigist
 ja jumast päästut tuupais- eli wal
 si wastluse andmise kallal põlv. Kales
 häte kuule ja watas- emeki hammumel
 jsewa, mill paruni- ja wõitut pala
 jaaki praewaguna piäle pandu.
 Ofar küllt, waju p. eli, kus huuta ja
 karuf- eli kütand näinud, kuulest om
 deli mõistnud metjat ja lagidel hä
 te ande, ei kartnud paruni praewag
 nat jujuksi. See oli käes ja ofi ka
 korrad. Paruni oli kuule jaanud
 kaku ta taktis ja jedi, waikimise, aga
 tuupais wõis niind palgi enaw kõ
 neldu, kui enne. Mõis häne wai
 mehke fari ta muuduki. Kui jreili
 lilli hõrral jeda kõik oli ära kõ
 nelnud, et ka endised waskalpid tõnu

antud sild ja et ta ja annus ennu
 igat asjas- fuust ofanust oli älet
 nädanud, imestas härra waga ama
 küte teerast- takel panemist ja
 eli waga rõõmus nende fuust amas
 tust perast, jst fu wõis- mendel
 iges- eli hõdal ja juhtumist kõig
 älemast- ahit- alla. Härra amustet
 ja amastet ama waimust waga,
 kinkis- temale wõik ama fuust
 warandaf ja mõis, mida ka wai
 must- tänuga tundis wasku wõlde,
 emest ja kahwa kafaks häste ter
 witada- ming fuurmat- meel järele
 jätte. Nende ohirid kelsi kawa, eli
 läis- omu, amustemist ja äm, kōiki
 deli meeldir ja takel pandan, tema
 ohikaa- dilli jst fu aligi, kus- kōiki-
 deli jügadelt, kindla amustust- of-
 mifid- esmäägirs- aungu eri-
 am- lali.